

Mint a kiöntött víz

„Április a kegyetlen, kihajtja
Az orgonát a holt földből, beoltja
Az emléket a vágyba, felkavarja
Esőjével a tompa gyökeret.”
T. S. Eliot: *Átokföldje* (ford. Vas István)

1.

A templomba menet izmos fekete
kutya morog rám. Gazdája vissza-
húzza, azt mondja, bocsi. A falhoz
húzódok. Az árnyékom összemegy,
eltűnik. Nagypéntek van. A templomban
művirágokat raktak a szent sírra.
Néhányan várnak. A fülkébe fény
esik. Elsorolok minden mocskot.
Tegyük le, mondja a pap, letehetjük,
a sok mocsokra mondja, Atya, Fiú,
Szentlélek nevében feloldozlak.
Utánam szigorú arcú lány jön,
szemüveges. Nem kéne itt is szóke
pihéket látni nők nyakán. Megyek
haza. A parkban dohányzom. Egy dongó
eltűnik az orgonabokor mögött,
újra megjelenik, eltűnik. Otthon
alsónadrágban mászkálok, nézem
a fényeket, ahogy a délutánnal
változnak a padlón és a falon.
A kanapéra fekszem, álmos vagyok,
de nem alszom el. Galambturbékolás,
más madarak, szél zúgása. Felkelek
kávét főzni. Járkálok fel-alá,
néhány fekvőtámasz, ablakot nyitok.
A szocializmus egyik utolsó
elítélte ezer karhajlítást
csinált a kivégzése napján. Apám
használta a karhajlítás szót. Kész
a kávé. Dohányzom. Kinn a fákon
madár hintázik, mozgatja a szél.
Fiatal lányok rövidnadrágban,
erekción van, erős szívdobogás,

*a számban dohányíz. Valahol szól
egy telefon. A napot kitakarja
egy felhő, sötét lesz rövid időre.
A kanapén fekszem és látom, hogy
a testem hízásával együtt megnőtt,
szétnyúlt a vakbélműtéti heg is.*

2.

*Tavasza van. Majdnem elviselhetetlen,
de később sem lesz jobb. Reggelente
száraz a szemem és viszket. Mint a
samponreklámokban a hajvégek,
töredezettek az idegeim.
Irritál minden zaj. A kezem szép,
felnőttes férfikéz jegygyűrűvel.
Kihullott a hajam a gyógyszerektől.
Viszonylag elviselhetetlen, de
nemsoká minden rosszabbra fordul.*

3.

*Künn a fákon, éneklő sok fiatal
test tizenöt éve, újra szól a
víg kakukkmadár. A gimnázium
énekertermében tavaszi napütés
porfelhőn át. Utána semmi nincs,
csak a pillanat, mikor a kigyúrt
osztálytársaim és Takács tanár
úr óbégatására gondolok.
És a legkorábbi pontok. Altesti
félelem, szégyen, proligyerekek
cukortól fekete foga és arany
füllbevalója. A játszótér a
lakótelepen, ahol laktunk. Vagy
további pontok és állomások,
kövér, visító tízéves fiú,
férfiasodó kamasz, gyönyörű
húszéves. Egyik se tudja, mennyire
selymes, áramvonalas és rugalmas
a teste, hogy fújja körül a szél
a füle tövét. Rendezgetés, polcok
porolása marad, semmi. Hogyha
magamra reflektálok, halott vagyok.
Másokhoz képest élnek, de nincsenek
mások. Már nem nagyon barátkozom.*

4.

*A játszótéren, ahol rohadt fogú
gyerekekkel játszottam, Ella néni
vigyázott rám a szomszédból. Anyám
megjön a négyütemű Trabantunkkal,
leparkol a játszótérnél. Kilencven-
ötben ellopták a Trabantot. Anyám
vásárolt Ella néninek. Segítünk
felpakolni. Ella néni kötött
pulóvert visel, puha, kék vagy sötét-
zöld anyag, szép. Ápolt a keze Ella
néninek. Régi könyvszag, üveges
vitrin, lemezek, lakkozott szekrény,
kisasztal, csipkevászon terítón
kristályhamutál töri a gyenge fényt.
Ella néni Wagner zongorára
átírt áriáit hallgatja. Két-
ezerben meghalt, a csontrikulástól
gerince szétfoszlott a hátában.*

TOROCZKAY ANDRÁS

T

*A távolugró gödör ugrik be,
miközben az agyról olvasok egy könyvben,
amit egy bohóctól loptam egy laktanya közepén
berendezett próbateremből (A gép mítosza).
Nincs ennek jelentősége, csak mondom.
A távolugró gödörnek van, hogy beugrott
a régi gimnázium udvaráról. Talán még,
talán még mindig megvan, miért ne lenne,
ugráltatják a gyerekeket ma is (nagyon helyesen!).
A távolugró gödörnél érintkezett
a régi általános iskola és a gimnázium.
Nem akartam gimnazista lenni, erőltette anya.
Alkudozott, manipulált. Ha nem tetszik,
ígérte, jöhetsz vissza az általánosba. Adjunk*

egy évet ennek a gimnáziumnak.
Nem akarok gimnáziumba menni!
Ezt írtam ki gyerekkori szobám ajtajára.
Nyilas Misi több megértő fültre talált, mint én.
Az általános iskola főépületébe vágytam,
hogy végre ott lehessenek, ahol anya,
ott tanított, miután az addigi rendszer
összeomlott. Addig csak testnevelésórák előtt
vagy után láttam, még szerencse, hogy
testnevelés szakos voltam (protekcióval,
ő intézte el). Talán ő is szeretett
volna velem lenni, most megkérdezném tőle.
Sokszor láttam az ablakban alakját,
figyelte, ahogy megyek az utcán,
órarendemet tudta, és a főépület
második emeleti ablakánál állt, ahol ráláthatott
az utcára, vagy egy másik ablaknál, ahol
a távolugró gödörre láthatott rá.
Általános iskolában még atlétikaversenyre is vittek,
talán nem csak mert én voltam a kedvence a máskülönben szadista
osztályfőnöknek. Elég jól szerepeltem,
pedig elsőben még dagadt voltam.
Később ezek az ugrások elmaradoztak.
Ismert, ismernie kellett, tudta nagyon jól, hogy
nem szeretem változtatni a helyem. Ő sem szerette.
Most is ott áll, fehér köpenyben, az iskola ablakában
a kémia- vagy biológiaórájára várva, néz engem a fejemben.

Sz

Honnan van meg nekem
a Pink Floyd koncertlemeze, nem is szeretem őket.
Ki adhatta kölcsön
azt a kazettát, egy eredetit, ráadásul.
Minek? Miért pont nekem? Vagy valamelyik
albérlőtársamtól került hozzám, mint az Anathema Judgement albuma?
Vajon miért mondom mindig, hogy nem szeretem
a Pink Floydot? Mindig mindenhol, könyörtelenül, látványosan
elutasítom a zenéjüket, és mindenkit, aki szereti őket,
mintha büntetni akarnám ezzel ezt a
szekttát. Pedig mindig is szerettem a Pink Floydot, persze.
Nem úgy szerettem, mint az öregek, nem úgy, mint
mindenki más, ahogy karácsonykor bömböltetik

*a Comfortably numbot vagy a Money-t,
 hanem én tényleg, szívből, rajongva. Mert egyedül én,
 és csak én értem őket. Mikor először láttam a Falt,
 a biológiaterem padjára véstem, hogy
 We don't need no education! We don't need no thought control!
 Akkoriban minden padot dalszövegekkel firkáltam tele,
 még ha le is kellett mosnom őket utána.
 Az akkori zenekarommal, a Welded Visionnel mi is játszottuk,
 még később a Money-t is (bátyámmal 4/4-ben, a többiek meg, ahogy kell).
 A Time-ot hallgattam a Videoton magnón,
 amit még fürdéshez is mindig magammal vittem,
 vagy apa autójában, a Mitsubishiben. Nem tudom.
 De aztán most vettünk egy majd húszéves kocsit. Suzuki Swift.
 Pedig igazán környezettudatosak vagyunk, csak hát
 a legközelebbi komposztáló a városban tíz kilométerre van,
 elektromos autóra meg nyilván nem telik.
 És Ildivel a gyerekkori szobák mélyéből előkotortuk a régi szalagokat.
 A zenekar pont ott folytatta a stadionban,
 ahol húsz évvel ezelőtt valamiért megállítottam
 a dalt. Semmi sem ugyanaz, semmi sem lehet ugyanaz, minden
 változatlan.*

M

*A halottas kocsi Mercedes logója
 béke és szentháromság
 tágas utastér már-már limuzin
 egy-egy megfeszített Krisztus a két oldalsó ablakban
 a Jézusok teste kisebb mint a mókusoké
 vannak nagyobb emberi szervek mint ezek
 hintókra illő lámpások (4 db) ha elhúzódna
 vagy télen felhős rossz idő esetén
 egy sínpár a koporsó könnyű ki-be tologatásához
 mint a konyhaszekrényünk fiókjainak
 amikben az evőeszközöket fűszereket tartjuk
 talán még csapódáscsillapítót vagy -gátlót is szereltek a sínekre
 meg kellene nézni mi a pontos neve
 meg kellene bocsátani
 ezt tanították
 hogy mindig meg kell bocsátani
 még a rossz embereknek is
 de abban sem vagyok biztos hogy
 haragszom bárkire*